

испытамъ: но тя бабено то ми рече, азъ сичко то притърпявамъ, само да го зжмна мжжъ: и азъ тогива, като и видехъ ума, зафанахъ вѣки да та хвалжъ.

М. — Чи какво и рече?

Б. М. — Е! рекохъ и, тойзи момакъ отъ небе то е слѣзалъ! той, като мржкне си лѣга, а като сжмни става! отъ много писванѣ перо то не пада отъ ухо то му; много пжти гужда и по две и по тры! не ся кара съ никого, и кучета та да виде чи ся каратъ спуска ся та ги разтарве, и за то и го ухапа едно.

М. — Ж, то е истина, на, виждъ юще стои нишня на (показва си крака)

Б. М. — Ами чи азъ не щжъ та лжжъ я? рекохъ и какъ на никого не разваляшъ хатжра.

М. — И то е истина: единъ день хоротувахъ двама скритомъ, пжкъ азъ отидохъ да ги чюжъ що хоротувать, тогасъ единыа ма напопържя, пжгъ азъ за да нему разваляжъ хатжра побѣгнахъ тутакси.

Б. М. — Ами чи азъ сѣ ги знаяхъ тейзи работы: рекохъ и юще чи си много хоратаджя, и дѣто ся намеришъ правишъ ги да умиратъ отъ смѣхъ: защо мечешъ като котка, пешъ като петель, като

М. — Хж, азъ знамъ да варвжъ и като мечка (става и варви малко, на четири)

Б. М. — (смее ся, и дума) Ай бабе, богъ да та благослови, накара мя да ся засмежъ, дѣто толко време не бѣхъ ся смѣла.

М. — Е, инди казали и сичкитѣ ми мурафеты?

Б. М. — Сички тѣ, сички тѣ, нищо не оставихъ.

М. — Ами казали и дѣто знажъ да свиржъ?

Б. М. — Казахъ и зеръ, и много ся благодареше и слушаше, ма наймного дѣто ся благодари бѣше, като и казахъ, че за нейныа хатжръ ще ми дадешъ сто гроша, за да си платжъ борча, и много ся зарадва, и тогива за